

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka, a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Egeria, z. s.**
sídlem Obchodní 1324, Otrokovice

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: **1) Povodí Moravy, s. p.**
sídlem Dřevařská 11, Brno

2) Ředitelství silnic a dálnic ČR
sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. KUZL 1397/2018, sp. zn. KUSP 1397/2018 ŽPZE-ID,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Holešov (dále jen „orgán ochrany přírody“) vydal dne 21. 11. 2017 k žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) rozhodnutí pod č. j. HOL-25769/2019/ŽP/PP, kterým mimo jiné povolil podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), žadateli kácení v trvalém zaboru stavby „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“
 - 6 ks stromů, a to 2 ks stromů třešně ptačí (*Prunus avium*), 3 ks vícekmenných stromů vrba bílá (*Salix alba*) a 1 ks stromu jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*) rostoucích na pozemcích parc. č. 279/1, 301/5 a 301/6 v k. ú. Količín;
 - porostu keřů o ploše 60 m² druhu brslen (*Euonymus sp.*), bez černý (*Sambucus nigra*), růže šípková (*Rosa canina*) a hloh (*Crataegus sp.*) rostoucího na pozemku parc. č. 279/1 v k. ú. Količín.

Orgán ochrany přírody současně stanovil žadateli povinnost náhradní výsadby podle § 9 odst. 1 ZOPK a povinnost následné péče o náhradní výsadbu po dobu 5 let. Započetí kácení podmínil předchozí kontrolou dřevin z hlediska výskytu zvláště chráněných druhů živočichů. Rozhodnutí bylo vydáno poté, co žadatel získal výjimku podle § 56 ZOPK ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje křečka polního (rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 12. 2016, č. j. 56610/570/16, 1539/ENV/16) a ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje čmeláků rodu *Bombus*, raka říčního, čolka obecného, rosničky zelené, skokana skřehotavého, skokana štíhlého, netopýra dlouhouchého, netopýra hvízdavého, netopýra rezavého, netopýra ušatého, netopýra večerního, netopýra vodního, bobra evropského, medvěda hnědého, rysa ostrovida, vlka obecného a vydry říční (rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 4. 2017, č. j. 313/570/17, 10523/ENV/17, obojí dále též jako „rozhodnutí ministerstva o výjimkách“).

2. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutí orgánu ochrany přírody změnil pouze tak, že ve výrokové části stanovil podmínku pro termín kácení takto: „Kácení může být zahájeno po nabytí právní moci stavebního povolení stavby „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“. Ve zbývajících částech žalovaný rozhodnutí orgánu ochrany přírody potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítla, že kácení může mít vliv na zvláště chráněné druhy živočichů. Ačkoliv byly v tomto ohledu vydány příslušné výjimky Ministerstvem životního prostředí, žalobkyně proti těmto rozhodnutím podala žaloby vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 59/2017 a 31 A 208/2017, přičemž soud k její žádosti přiznal žalobám odkladný účinek. V takové situaci podle žalobkyně kácení povolit nelze, a to ani za současného stanovení podmínky pro termín kácení po nabytí právní moci stavebního povolení stavby „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“. Žalovaný nemůže výkon napadeného rozhodnutí podmiňovat právní mocí stavebního povolení, nemůže ani předvídat, že nějaké stavební povolení bude vydáno či nabude právní moci. Žalobkyně v tomto postupu žalovaného spatřuje zneužití správního uvážení v rozporu s § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný se dle žalobkyně v podstatě zříká odpovědnosti a přenáší ji na blíže neupřesněný stavební úřad.

4. Napadené rozhodnutí žalobkyni v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu neúměrně zatěžuje, neboť je nucena zjišťovat, který úřad vede jaké stavební řízení a aktivně se těchto řízení účastnit, aby zajistila, že dřeviny nebudou bez proveditelné výjimky pokáceny a živočichové negativně dotčeni. Žalobkyně je tak nucena sledovat úřední desky a v jiných řízeních hájit zájem, jehož ochrana měla být zajištěna napadeným rozhodnutím. Skutečnost je totiž dle žalobkyně taková, že stavební úřady běžně zájmy ochrany přírody a krajiny ignorují a nerespektují ani usnesení krajského soudu o odkladném účinku; proveditelná výjimka je pro ně jen formalistickou zbytečností (k tomu žalobkyně soudu předložila několik správních rozhodnutí). Žalovaný rovněž nezjišťoval, jaké stavební objekty dálnice se předmětných dřevin dotýkají, který stavební úřad je povoluje, ani zda jsou taková povolení již vydána.
5. Žalobkyně v odvolání argumentovala dvěma usneseními krajského soudu o odkladném účinku, přičemž usnesení ze dne 10. 8. 2017, č. j. 31 A 208/2017 – 116, žalovaný zcela pominul, a jeho rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Dle žalobkyně nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebylo důvodných pochybností podle § 3 správního řádu, a nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jak to vyžaduje § 50 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí též dostatečně nechrání veřejný zájem, a je tudíž v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.
6. Žalobkyně konečně namítla, že v napadeném rozhodnutí absentuje uložení doby, kdy je kácení povoleno, přičemž odkaz orgánu ochrany přírody na vydaná rozhodnutí o výjimkách z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů je nedostatečný. Rozhodnutí o výjimce totiž nechrání dřeviny, ale pouze některé živočichy. Pokud by došlo ke kácení mimo stanovenou dobu, pak takový čin bude ve vztahu k ochraně dřevin povolený napadeným rozhodnutím a nemůže být ani přestupkem.
7. Žalobkyně tedy z uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na tomto procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že potřeba kácení dřevin vznikla jen z důvodů nutnosti provedení stavebních prací na plánované stavbě „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“, přičemž stromy mají být vykáceny z důvodu přemostění vodního toku Rusava. Dokud nebude vydáno pravomocné rozhodnutí o povolení této stavby dálnice, není nutné stromy a keře kácet – termín zahájení kácení dřevin by měl být proto navázán na datum nabytí právní moci stavebního povolení. Ministerstvo dopravy jako příslušný stavební úřad dosud stavební povolení této stavby nevydalo, neboť podmínkou jeho vydání je pravomocné rozhodnutí orgánu ochrany přírody o výjimkách podle § 56 ZOPK – ta sice vydána byla, avšak žalobám proti těmto rozhodnutím byl soudem přiznán odkladný účinek. K ohrožení zvláště chráněných druhů živočichů v trase stavby kácením dřevin tak nemůže dojít právě proto, že kácení lze zahájit až po nabytí právní moci stavebního povolení.
9. Není pravdou, že by rozhodnutí žalovaného žalobkyni neúměrně zatěžovalo. V rozhodnutí je jasně uvedeno, že se jedná o stavbu dálnice (nikoliv doprovodných stavebních objektů), přičemž žalobkyni je dobře známo, že podle § 40 odst. 2 písm. c)

zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je příslušným speciálním stavebním úřadem Ministerstvo dopravy. Ustálenou správní praxí žalovaného v případě odvolacího řízení u povolování staveb vázaných na udělení výjimek orgánu ochrany přírody je vyčkat na konečné rozhodnutí soudu o podané správní žalobě proti rozhodnutí o výjimce, byť případný odkladný účinek přiznaný soudem odkládá pouze vykonatelnost takového rozhodnutí a nikoliv jeho právní moc. V daném případě nadto soud již obě žaloby podané proti rozhodnutím o výjimkách zamítl – chráněné druhy živočichů tedy stavbou ohroženy nebudou a ochrana dřevin je zajištěna až do právní moci stavebního povolení. Pokud jde o termín pro kácení dřevin, ten byl stanoven v rozhodnutí o udělení výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů ze dne 18. 6. 2013, č. j. KUZL 38973/2013, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 11. 2013, č. j. 57905/ENV/13, 1367/570/13. Určení termínu kácení v napadeném rozhodnutí by tak bylo duplicitní.

10. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji rovněž setrval po celou dobu řízení před soudem.
11. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 70 odst. 3 ZOPK). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
13. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Podle § 8 odst. 1 věta první ZOPK je ke kácení dřevin nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Ustálená judikatura vykládá citované ustanovení tak, že *„svěřuje orgánu ochrany přírody při rozhodování, zda povolí kácení dřevin, správní uvážení, správní orgán má tedy určitý prostor pro vlastní úvahu a tuto skutečnost musí správní soudy respektovat. Dané ustanovení však zároveň stanoví meze takové úvahy. Pro povolení kácení dřevin musí existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody tak musí být patrné, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek řídil a zda význam těchto dřevin na straně jedné i závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé dostatečně zhodnotil“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109). *„[Z]ávažný důvod pro pokácení dřevin spočívající v plánované výstavbě může být dán teprve v okamžiku, kdy nabude právní moci územní rozhodnutí o umístění této stavby“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 – 84).
15. V projednávané věci orgán ochrany přírody v souladu s výše uvedenou judikaturou shledal závažný důvod pro povolení kácení ve výstavbě dálnice D 49, k níž je vydáno pravomocné územní rozhodnutí, a dále se též přezkoumatelně zabýval funkčním a estetickým významem dřevin.

16. Výše citované ustanovení § 8 odst. 1 nestojí v ZOPK izolovaně, nýbrž je třeba jej vykládat a aplikovat jak v souladu s jeho účelem (vymezeným v § 1), tak i dalšími ustanoveními. V projednávané věci je podstatný zejména § 5 odst. 1 ZOPK podle nějž jsou všechny druhy rostlin a živočichů chráněny před zničením, poškozováním, sběrem či odchytém, který vede nebo by mohl vést k ohrožení těchto druhů na bytí nebo k jejich degeneraci, k narušení rozmnožovacích schopností druhů, zániku populace druhů nebo zničení ekosystému, jehož jsou součástí. Při porušení těchto podmínek je orgán ochrany přírody oprávněn rušivou činností omezit stanovením závazných podmínek. Dále podle § 50 odst. 2 ZOPK je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat; výjimky z tohoto zákazu lze povolit za splnění podmínek § 56 ZOPK.
17. V nyní projednávané věci dospěl orgán ochrany přírody v průběhu správního řízení na základě doložených podkladů k závěru, že kácení předmětných dřevin nacházejících se v blízkosti vodního toku Rusava stejně jako navazující výstavba dálnice by mohlo vést k ohrožení či zničení ekosystémů živočichů, případně k porušení zákazu obsaženého v § 50 odst. 2 ZOPK ve vztahu k některým zvláště chráněným živočichům. Proto zcela v souladu s citovanými ustanoveními a s účelem ZOPK přerušil řízení do doby vydání příslušné výjimky podle § 56 ZOPK. Poté, co byla rozhodnutí o výjimkách vydána a nabyla právní moci, však již formálně nic nebránilo tomu, aby orgán ochrany přírody rozhodl o žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) o povolení kácení dřevin. Sama skutečnost, že proti rozhodnutím ministerstva o výjimkách podala žalobkyně žaloby ke správnímu soudu a těmto žalobám byl přiznán odkladný účinek, není na překážku vydání rozhodnutí podle § 8 odst. 1 ZOPK. V obecné rovině proto orgán ochrany přírody nepochybil, pokud rozhodnutí vydal.
18. Jedním ze základních principů práva životního prostředí je princip předběžné opatrnosti zakotvený v § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, podle nějž lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit. Pokácení předmětných dřevin a keřů, které by mohlo vést k likvidaci ekosystémů zvláště chráněných živočichů, by bez příslušné výjimky podle § 56 ZOPK mohlo být považováno za nevratné poškození životního prostředí. Pokud proto rozhodnutí ministerstva o výjimkách byla napadena žalobami, kterým byl přiznán odkladný účinek, musí orgán ochrany přírody vycházet z nejhorší možné varianty, tj. že tato rozhodnutí mohou být jako nezákonná správním soudem zrušena. Jestliže orgán ochrany přírody řízení podle § 8 odst. 1 ZOPK v takovém případě nepřerušil a o žádosti rozhodne, musí nějakým způsobem uvedenou možnou nejhorší variantu ve svém rozhodnutí reflektovat. Žalovaný tuto skutečnost zohlednil tak, že navázal zahájení kácení až na okamžik nabytí právní moci stavebního povolení stavby „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“. Podle názoru soudu žalovaný tímto způsobem zajistil, že ke kácení nedojde dříve, než budou existovat pravomocné a vykonatelné výjimky podle § 56 ZOPK [neboť bez nich nelze stavební povolení vydat, srov. § 110 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Žalovaný proto postupoval v souladu s citovanou zásadou předběžné opatrnosti, s účelem ZOPK, jakož i s konstantní judikaturou (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 – 84,

hovořící o vhodnosti vázat počátek kácení dřevin na právní moc stavebního povolení). Soud neshledává, že by žalovaný tímto postupem jakkoliv zneužil správní uvážení nebo se zříkal odpovědnosti – orgán ochrany přírody i žalovaný rozhodovali v zákonných mezích své pravomoci, přičemž o povolení kácení skutečně rozhodli (tj. tuto svoji „odpovědnost“ nepřesunuli na jiný správní orgán).

19. Soud se neztotožňuje s žalobkyní, že ji rozhodnutí žalovaného neúměrně zatížilo. Jak správně poznamenal žalovaný, zahájení kácení je vázáno na právní moc stavebního povolení dálnice (nikoliv jiných, podružných staveb či terénních úprav), přičemž speciálním stavebním úřadem je v takovém případě podle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích Ministerstvo dopravy. Tato skutečnost je tedy zřejmá ze zákonné úpravy, přičemž soud se nedomnívá, že by se jednalo o skutečnost žalobkyni neznámou. Ostatně žalobkyně se dle svých vlastních slov ochraně přírody v souvislosti s výstavbou uvedené dálnice dlouhodobě věnuje a jen u Krajského soudu v Brně dosud v této věci podala jedenáct správních žalob. Podle názoru soudu je proto v možnostech žalobkyně sledovat úřední desku Ministerstva dopravy, pokud chce být nadále informována o průběhu stavebního řízení o stavbě předmětné dálnice (a v návaznosti na to o zahájení kácení dřevin).
20. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv ani tvrzení žalobkyně, že stavební úřady “běžně” zájmy přírody a krajiny ignorují a ve stavebním řízení nerespektují usnesení soudu o odkladném účinku žalob proti souvisejícím rozhodnutím o výjimkách dle § 56 ZOPK. Pro posouzení této věci je nerozhodná údajná praxe stavebních úřadů v jiných věcech (proto soud ani neprováděl žalobkyní navržené listinné důkazy uvedené na s. 6 žaloby). Podstatný by mohl být pouze postup Ministerstva dopravy ohledně stavebního povolení stavby „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“. To však dosud vydáno nebylo. Soudu je pak známo z jeho úřední činnosti (a zmiňuje to i žalovaný ve svém, vyjádření k žalobě), že obě žaloby žalobkyně proti rozhodnutím ministerstva o výjimkách, byly Krajským soudem v Brně zamítnuty rozsudky ze dne 30. 5. 2018, č. j. 31 A 59/2017 – 367, a ze dne 29. 6. 2018, č. j. 31 A 208/2017 – 69, stejně jako byly Nejvyšším správním soudem zamítnuty i kasační stížnosti žalobkyně proti těmto rozsudkům (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 7 As 292/2018 – 95, a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 As 299/2018 – 69). K žalobkyní uváděnému nerespektování odkladného účinku žaloby Ministerstvem dopravy ve stavebním řízení tak z povahy věci nemůže dojít. Logicky pak nemůže dojít ani ke kácení příslušných dřevin bez pravomocných a vykonatelných výjimek podle § 56 ZOPK.
21. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zdejší soud uvádí, že žalobkyně v podaném odvolání výslovně zmínila pouze jedno usnesení Krajského soudu v Brně o přiznání odkladného účinku žalobě, a to usnesení ze dne 10. 8. 2017, č. j. 31 A 208/2017 – 116, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobě žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 4. 2017, č. j. 313/570/17, 10523/ENV/17, o výjimce ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje 17 zvláště chráněných druhů a rodů živočichů. Žalovaný v rekapitulační části svého rozhodnutí tuto usnesení soudu zmiňuje; v rámci vlastní argumentace ovšem následně uvádí usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2017, č. j. 31 A 59/2017 – 243, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobě žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 12. 2016, č. j.

56610/570/16, 1539/ENV/16, o výjimce ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje křečka polního.

22. Podle názoru zdejšího soudu došlo ze strany žalovaného k záměně příslušných čísel jednací, tedy k chybě v psaní (zřejmé nesprávnosti), kterou lze opravit postupem podle § 70 správního řádu. Pokud jde totiž o výjimku týkající se křečka polního, tak tu orgán ochrany přírody nepovažoval pro věc za podstatnou, neboť křeček polní se v dané lokalitě dle provedeného biologického průzkumu nevyskytuje. Tuto argumentaci žalobkyně v odvolání nenapadla a žalovaný se k ní proto ani nevyjadřoval. V případě druhé výjimky týkající se dalších 17 živočichů zaujal orgán ochrany přírody stanovisko, že odkladný účinek přiznaný žalobě proti tomuto rozhodnutí nemá na vydání povolení ke kácení dřevin vliv – právě vůči tomuto názoru se žalovaný k námitce žalobkyně v odůvodnění svého rozhodnutí vymezoval (a zahájení kácení dřevin navázal až na právní moc stavebního povolení stavby dálnice), avšak zjevně omylem uvedl čísla jednací týkající se výjimky ohledně křečka polního. Z tohoto důvodu soud nepovažuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.
23. Na základě výše uvedeného se zdejší soud domnívá, že správními orgány byl dostatečně zjištěn skutkový stav stejně jako okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (v rámci správního řízení byla zajištěna řada dokumentů, mimo jiné územní rozhodnutí, rozhodnutí o výjimkách podle § 56 ZOPK či roční biologický průzkum oblasti). Tvrdí-li žalobkyně, že napadené rozhodnutí dostatečně nechrání veřejný zájem, neuvádí, v čem by mělo být rozhodnutí žalovaného konkrétně deficitní. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni domýšlel její argumentaci.
24. K absenci vymezení doby kácení zdejší soud podotýká, že uvedení období, kdy je kácení z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny příhodné, je vhodnou součástí rozhodnutí povolujícího kácení podle § 8 odst. 1 ZOPK. Pokud však taková doba v rozhodnutí vymezena není, nejedná se automaticky o rozhodnutí nezákonné. Povolenou dobu kácení totiž podpůrně stanovuje § 5 vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, podle něž se kácení dřevin provádí zpravidla v období jejich vegetačního klidu. Obdobím vegetačního klidu se rozumí období přirozeného útlumu fyziologických a ekologických funkcí dřeviny. I když tedy orgán ochrany přírody konkrétně nevymezí v rozhodnutí podle § 8 odst. 1 ZOPK dobu kácení, je žadatel vázán citovaným ustanovením vyhlášky. V projednávané věci bylo nadto osobě zúčastněné na řízení 2) uloženo v rámci rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 11. 2013, č. j. 57905/ENV/13, 1367/570/13, aby odstranění dřevin a vegetačního krytu v prostoru celé stavby dálnice bylo realizováno s ohledem na vyskytující se živočišné druhy mimo vegetační období a mimo dobu hnízdění, tj. v období od 15. 9. do 31. 3., přičemž odstranění dřevin je nutné zahájit přednostně a dokončit nejpozději k 1. 2. kalendářního roku. Osoba zúčastněná na řízení 2) je touto podmínkou vázána v oblasti celé stavby dálnice, tj. i v lokalitě, která je předmětem tohoto řízení, a musí se jí při odstraňování předmětných dřevin řídit (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 7 As 292/2018 – 95, bod 32). I tato námitka žalobkyně je proto nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly
27. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení 1) a 2) se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2020

Mgr. Petr Šebek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

